

Κάποιος πόνος μου λιώνει κακός το κορμί» (Герондикос)
 (Зараз, батьку, Король мене хапає з силою.
 Якийсь жаклиний біль розплавлює моє тіло).
 Напруження зростає. Тепер наляканий і батько:
 Ανατρίχιασε αυτός. Σαν τον άνεμο ορμάει,
 Μεσ' στα χέρια το γιο, που αργοσβήνει κρατάει (Герондикос)
 Здригнувся він. Як вітер несеться,
 В руках тримає сина, що вгасає.
 Розв'язка – страшна й незворотна – смерть сина – міститься в останніх рядках:
 Στην αυλή ξεπεζεύει με αγώνα πικρό.
 Στην αγκάλη του μέσα το παιδί είναι νεκρό (Герондикос).
 У дворі спішився в гіркій тривозі.
 В обіймах у нього дитина була мертва.

Мова перекладу обох авторів подібна до розмовної мови: «καλό μου αγοράκι» (синку мій любий), «ω, κοίτα!» (глянь-но!), «λοιπόν» (отже). Перекладачі часто використовують епітети, серед них багато усталених: «κατάχλια θολή» (тьмянний туман), «λουλούδια παρδαλά» (квіти яскраві), «χρυσοκέντητα ρούχα» (одяг, вишитий золотом), «φύλλα ξερά» (листя сухе), «πόνος κακός» (жаклиний біль), «στέμμα λαμπρό» (вінець яскравий) тощо. Здебільшого прикметник вживається після іменника, що характерно для народних пісень.

Переклад Герондикоса та Дімаса досить точний і зрозумілий. Проте, кількість метафор є обмеженою: «ο νοτιάς μες στα φύλλα στενάζει», «βόγγει το αγέρι σε φύλλα ξερά» ([південний] вітер стогне у [сухому] листі) тощо.

Деякі образи балади можна трактувати як символи: ніч – стихія непізнаного, нерозвинених можливостей; вітер – символ руйнації й оновлення; дух (подих) Всесвіту; туман – символ блукання і невизначеності шляху; верба – символ печалі, туги, долі; вільха (низинне дерево) – символ поєднання в одне ціле води і землі [2, с. 167]. Втім, у перекладах грецьких авторів не всі ці символи присутні або передаються по-різному. Так, вітер у Герондикоса – це «αγέρας» (слабкий вітер), а в Дімаса – «άνεμος» (сильний вітер), хоча він також вустами батька вживає слово «νοτιάς» (південний вітер), щоб заспокоїти дитину. Туман передається словом «κατάχλια» у Герондикоса (тобто туман, здебільшого прозорий, хоча в цьому перекладі він «θολή» – мутний) та «αντάρα» у Дімаса (імла, туман, який буває перед бурею). Верби («ιτιάς») присутні лише в перекладі Дімаса; у Герондикоса вони замінені на «λόγγος» – підлісок, куші або дрібні молоді дерева в лісі, а вільха, як уже зазначалося, відсутня в обох перекладах.

Таким чином, можна зазначити, що загалом переклади балади Й. Гете «Вільшаний король» грецьким поетам А. Герондикосу та П.А. Дімаса вдалися. Хоча перекладачі змінили віршований розмір твору, їм вдалося зберегти й майстерно передати сюжет та цілісність ліричних образів в усіх їх художніх складових. Щодо точності перекладу поетичного твору, то на відміну від перекладу ділового чи наукового тексту, або навіть прозового художнього твору, у ході перекладу лірики не йдеться про збереження лексичних елементів.

Література:

1. Водяна Л. Особливості відтворення елементів духовності балади «Вільшаний король» Й. Гете в українських перекладах / Л. Водяна // Література. Фольклор. Проблеми поетики : зб. наук. праць. – Вип. 33. – Ч. 1. – К. : Твім інтер, 2009. – С. 163–168.
2. Давиденко Г. Й. Історія зарубіжної літератури XVII – XVIII ст. : навч. посіб. [для студ. вищ. навч. закл.] / Г. Й. Давиденко, М.О. Величко. – 2-ге видання. – К. : Центр учбової літератури, 2007. – 292 с.
3. Зеров М. У справі віршованого перекладу / М. Зеров // Всесвіт. – 1988. – № 8. – С. 128–135.
4. Коптілов В. В. Теорія і практика перекладу / В. В. Коптілов. – К. : Вища школа, 2003. – 210 с.

Список джерел ілюстративного характеру:

1. Ανθολόγιο ξένης ποίησης / Απόδοση Αρσένη Γερωντικού. – Ιωάννινα, 1976. – 96 σ.
2. Παγκόσμια ποιητική ανθολογία. Τόμος Α'. – Ελμέλεια: Δημ. Γιάκου, Μαν. Γαλουράκη. – Αθήνα: ΑΥΛΟΣ, 1977. – 343 σ.

УДК 811.112.2'255.4:792

Л. О. Свищ,

Львівський державний університет фізичної культури, м. Львів

ПРОБЛЕМИ ПЕРЕКЛАДУ ДРАМИ – ТВОРУ НА МЕЖІ ЛІТЕРАТУРИ ТА ТЕАТРУ

Стаття присвячена питанню перекладу драми. У статті перелічуються основні тенденції у перекладознавстві, описуються особливості та прийоми при перекладі драматичного тексту.

Також автором здійснюється перелік основних причин, чому переклад драми до цього часу так і не отримав комплексної теоретичної основи, проводиться аналіз сучасної літератури, присвяченої даній проблемі, що переконливо свідчить про недостатню вивченість драматургічного перекладу.

Ключові слова: перекладознавство, драма, художній переклад, інтерпретація.

Статья посвящена вопросу перевода драмы. В статье перечисляются основные тенденции в переводоведении, описываются особенности и приемы при переводе драматического текста.

Также автором осуществляется перечень основных причин, почему перевод драмы до сих пор так и не получил комплексной теоретической основы, проводится анализ современной литературы, посвященной данной проблеме, что убедительно свидетельствует о недостаточной изученности драматургического перевода.

Ключевые слова: переводоведение, драма, художественный перевод, интерпретация.

The article deals with the translation of drama. The article lists the major trends in translation studies, describes the features and techniques in the translation of dramatic text.

Also, the author carries out a list of the main reasons why the translation of drama so far has not received a comprehensive theoretical framework, the analysis of current literature on this issue, which clearly demonstrates a lack of knowledge of drama translation.

The article says that the translator should always pay great attention to the transmission in the target text cultural component of the original drama. In translation studies there are observed two trends: the first one appears in an attempt

to recreate the original text as closely as possible, preserving all the features of its formal organization; the second one is to keep the spirit of the original, general emotional and aesthetic impact on the reader. New translations of works that were translated many times before, appear primarily due to the subjective perception of the original work by the translator. Viewing the dramatic text, the important role is played by the director as well. The translator, seeing the original, is also serving as an interpreter source. Every another interpretation of the text opens to the reader / viewer new sides of the work, otherwise it would be easier to retype existing translations from year to year if they meet the needs of modern readers.

Drama translator should never forget that before the translation of dramatic work it is important to become familiar with the works of the author and the context of drama writing; study the characters of the drama actors, their scenic images and stylized language; analyze the style and semantics of the original text, as well as its cultural and historical flavor; and finally, focus on adequate playing in the translated text of the original component of the national drama.

Keywords: translation studies, drama, fiction translation, interpretation.

Постановка наукової проблеми та її значення. Актуальність теми полягає у тому, що драма має особливий статус: вона знаходиться на межі літератури та театру. Переклад драми як жанру був і до сьогодні залишається одним із найменш вивчених аспектів перекладознавства. Аналіз сучасної літератури, присвяченої даній проблемі, переконливо свідчить про недостатню вивченість драматургічного перекладу. Німецька дослідниця Б. Шульц зауважує, що література, присвячена теоретичному обґрунтуванню і практичним аспектам перекладу поезії і прози, зайняла би, напевно, декілька полиць, тоді як усі напрацювання відносно перекладу драми і перекладацьких стратегій, які базуються на цій теорії, помістились би в невелику книгу [9, с. 78].

Британський теоретик перекладу С. Баснет, відома своїми дослідженнями в області перекладу драматургічних текстів, називає ту ж думку, коли пише про те, що серед аспектів художнього перекладу багато уваги завжди приділялось перекладу поезії, тоді як переклад драми до цього часу знаходиться в «плачевному стані»: «... theatre is one the most neglected areas» [7, с. 119].

Мета дослідження: проаналізувати тенденції, розглянути різні типи перекладу, запропоновані різними дослідниками та здійснити узагальнення щодо нових та існуючих підходів у перекладі драми. **Предметом** дослідження є переклад драми, як жанру, що на сьогодні залишається одним із найменш вивчених аспектів перекладознавства.

Аналіз джерел дослідження. Крім згаданих дослідників проблеми перекладу драми в своїх роботах аналізують: О. Чередниченко, В. Коптілов, Т. Казакова, Н. Бідненко, П. Паві, Е. Карі, Б. Хатім, Р.-Ж. Пупар, Ю. Найда, Д. Жиль, С. Аалтонен, С.Тоцева і деякі інші. Серед основних причин, чому переклад драми до цього часу так і не отримав комплексної теоретичної основи, дослідники називають подвійну природу драми, складність визначення характеристик драматургічного тексту.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. З метою забезпечити успіх майбутній постановці, перекладач повинен завжди приділяти велику увагу питанню передачі в цільовому тексті культурного компонента оригінальної драми. Створення національно-історичної своєрідності оригіналу набуває в драматургічному перекладі великого значення.

Перефразовуючи загальновідому фразу про те, що існує стільки мов, скільки індивідів, можна стверджувати, що існує стільки інтерпретацій художнього тексту, скільки в нього читачів [1, с. 71]. Нові переклади творів, які багато разів перекладалися, з'являються насамперед через суб'єктивне сприйняття оригіналу перекладачем. Щодо драматичного тексту, то не останню роль відіграє і режисер-постановник. Перекладач, сприймаючи оригінал, водночас виступає інтерпретатором вихідного тексту. Кожна чергова інтерпретація тексту відкриває перед читачем/глядачем нові грані твору, інакше простіше було б передруковувати вже існуючі переклади з року в рік, якби вони задовольняли потреби сучасних читачів.

Питання множинності перекладів, тобто «можливості існування в даній національній літературі кількох перекладів одного іншомовного літературного твору, який в оригіналі має, як правило, одне текстове втілення», є відносно новою проблемою в сучасному перекладознавстві [5, с. 213].

Загалом у перекладознавстві простежуються дві основні тенденції перекладів: схильність до близького з оригіналом або вільного перекладу. Базуються ці тенденції на цільовому призначенні тексту.

Ще Дж. Драйзен розрізняв три типи перекладу:

- 1) метафраза (дослівний),
- 2) парафраза (слова автора можуть перефразовуватись, але не слід підмінити їх значення),
- 3) імітація (у перекладі відтворюють лише загальні риси першотвору).

Пізніше Р. Ептер розширює цю градацію терміном «креативний переклад» та ставить його між парафразою та імітацією [3, с. 85–86].

Свого часу В. Гете намагався окреслити домінантні світові тенденції створення перекладів. За твердженням Гете, існує три методи перекладу:

- 1) одомашнення,
- 2) форенізація (з притаманним цій епосі дуалізмом),
- 3) синтез одомашнення та форенізації в діалектичному русі до месіанської досконалості [3, с. 67–68].

У контексті української традиції перекладу Максим Стріха виділяє дві основні течії перекладів:

– класичну, тобто орієнтацію на певні літературні норми (діалектизми, архаїзми можуть застосовуватись, але вони не можуть доминувати, бере свій початок від М. Старицького),

– барокову (від П. Куліша), яка полягає у великих зрушеннях у лексичній тканині, часопросторових зміщеннях, іноді орієнтації на свідому архаїзацію, запровадженні українізмів [2, с. 53].

В. Коптілов виділяє чотири періоди перекладу в українському перекладознавстві:

– *Перший період:* відхід від бурлескної традиції, введеної ще І. Котляревським. Перекладам у цей період притаманна стилізація в дусі мови творів української народної поезії.

– *Другий період:* перекладацька діяльність М. Старицького і Т. Шевченка. М. Старицький перший проник у ритміко-інтонаційну будову оригіналу. Шевченкові переклади з «Біблії» та «Слова о полку Ігоревім» свідчать про боротьбу між тяжінням до вільного перекладу (Давидові псалми) та призначенням відобразити суттєві особливості оригіналу.

– *Третій період:* 60–70-ті рр. XIX ст. У цей час надто розширюється коло авторів, які перекладають, добір творів перестає бути випадковим (напр., переклад М. Старицького сербського фольклору). Потреби художнього перекладу викликають збагачення української літературної мови абстрактною лексикою. Систематична праця над перекладами змушує їх авторів до спроб теоретичного осмислення своїх методів.

– *Четвертий період:* епоха І. Франка [4, с. 318–319].

Стосовно принципів перекладу поезії Корній Чуковський та його однодумці (сучасні перекладачі, мовознавці, літературознавці) основними вважають: принцип еквілінеарності та еквіліритмії, принцип мовної відповідності та принцип збереження авторського стилю.

Еквілінеарність виявляється в дотриманні однакової кількості рядків в оригіналі та перекладі. Можливість дотримання вимог цього принципу залежить і від рівня спорідненості мов, які беруть участь у трансляторному акті.

Застосовуючи нові підходи до вивчення художнього перекладу і науки про нього, порівняльне літературознавство, мовознавство ставлять у центрі студій перекладу і породжену ним перекладознавчу думку не лише з метою розв'язання проблем методологічного плану, а й вироблення нових перекладознавчих концепцій.

Художній переклад – явище поліфункціональне, проте найважливішими були дві його функції: функція впливу на почуття, на переконання, що сприяло б самоідентифікації українських читачів, та функція розвитку цільової мови за рахунок її внутрішніх можливостей та безпосередніх запозичень.

Стосовно відтворення національно маркованих елементів при перекладі художньої літератури, дослідники відзначають здебільшого «національний колорит» вихідного тексту. У художньому тексті реалії розглядаються як стильові засоби, бо вони сприяють створенню національно-культурного колориту, який завжди є складником стилю. Іноді зустрічається термін «історичний колорит», коли мова йде про переклад історичних реалій у творах стародавніх авторів або в сюжетах з далекого минулого у сучасних письменників. А от специфічне і майже зовсім не вивчене питання про відтворення «міфологічного колориту», як засобу передачі своєрідних національно-культурних компонентів при перекладі художнього тексту, ще потребує дослідження.

Проблема передачі іншомовних реалій у перекладі привертала в різні часи увагу багатьох дослідників, зокрема перекладознавців. Лінгвістична природа мовних реалій постійно залишається в центрі дослідницької уваги, оскільки вони презентують особливий вид референтів, що у своїй сукупності віддзеркалюють специфіку певної культури, яка вимірюється особливою структурою характерних матеріальних та духовних елементів, сформованих еволюцією конкретної культурно-генетичної спільності. Це – одна з найбільш захоплюючих ланок науки про переклад, тому що вона стикається майже з усіма сферами людського знання й культури у найширшому значенні цього терміну; вимагає від перекладача володіння значною фоною, тобто не лінгвальною, інформацією, оперування багатим енциклопедичним потенціалом. Ці знання лінгвістичного й екстралінгвістичного порядку, які зберігаються в активному та пасивному стані у пам'яті перекладача, утворюють те, що Мар'ян Ледерер окреслила терміном «когнітивного багажу».

Українська дослідниця Р. Зорівчак пише, що переклад реалій – це справа не тільки перекладацької техніки, а й перекладацького мистецтва. На основі зіставлення англійських перекладів української художньої літератури з їхніми оригіналами вона подає такі способи трансляційного перейменування реалій:

- транскрипція (транслітерація),
- гіперонімічне перейменування,
- дескриптивна перифраза,
- комбінована реномінація,
- калькування, повне й часткове,
- міжмовна транспозиція на конотативному рівні,
- метод уподібнення (субституція),
- віднайдення ситуативного відповідника (контекстуальний переклад),
- контекстуальне розтлумачення (інтерпретація реалій).

Можна навести й інші правила передачі іноземних реалій, але, як бачимо з наведеного вище матеріалу, всі ці схеми мають більш чи менш детальну, але приблизно однакову структуру.

Що стосується перекладу в напрямі до вільної інтерпретації тексту. Перекладачі цієї категорії працюють над досягненням «динамічної еквівалентності», максимальної природності під час читання тексту в контексті цільової культури. На думку Ю. Найди, у здійсненому професійно перекладі динамічна еквівалентність повинна переважати над формальною відповідністю – при цьому контекстуальній зв'язності тексту варто надавати значно більшого значення, ніж буквальному перекладу [8, с. 14]. «Переклад повинен збігатися зі стилістичними очікуваннями читачів, якщо, звичайно, перекладач не ставить собі за мету ознайомити читача з особливостями культури-джерела» [6, с. 17].

Висновки. Підсумовуючи вищесказане, нині у теорії і практиці художнього перекладу співіснують дві тенденції: перша виявляється у намаганні якомога точніше відтворити оригінал, зберігаючи всі особливості його формальної організації; друга полягає у збереженні духу оригіналу, його загального емоційного та естетичного впливу на читача.

Перекладач драми ніколи не повинен забувати про те, що перед перекладом драматичного твору потрібно ознайомитись з творчістю автора і контекстом написання драми; вивчити характери дійових осіб драми, їх сценічні образи і стилізовану мову; проаналізувати стиль і семантику вихідного тексту, а також його культурно-історичний колорит; і, на кінець, зосередитись на адекватному відтворенні в тексті перекладу національного компонента оригінальної драми. Відносно перекладу в драматургічних текстах титулів і власних назв, неможливо передбачити готові рецепти для створення в цільовому тексті даного виду національно забарвленої лексики. Вважаємо, що основним принципом, яким може керуватись перекладач в даному випадку, є гнучкість в виборі засобів з творчого арсеналу і здатність йти на компроміс з ціллю компенсувати можливі втрати змісту за допомогою сміливих винаходів і успішних субституцій.

Література:

1. Белянин В. Введение в психиатрическое литературоведение / В. П. Белянин. – München, Verlag Otto Sager, 1996. – 71 S.
2. Записки Перекладацької майстерні 2000-2001. Т.2: Історія й сьогодення українського поетичного перекладу (XII – XX ст.) / Львів. Нац. ун-т ім. І. Франка; Центр гуманітарних досліджень; [упоряд. М. Габлевич]. – Л.: Простір – М., 2002. – 208 с.
3. Коломієць Л. В. Концептуально-методологічні засади сучасного українського поетичного перекладу (на матеріалі перекладів з англійської та американської поезії): монографія. – К.: Вид. – полігр. Центр «Київ. ун-т», 2004. – 522 с.
4. Коптілов В. Нариси з історії українського поетичного перекладу: дис ... канд. філол. наук / В. Коптілов; Київ. держ. ун-т ім. Т. Шевченка. – К., 1963. – С. 318–319.
5. Левин Ю. Проблема переводной множественности / Ю. Левин // Литература и перевод: проблемы теории. – М.: Прогресс, 1992. – С. 213–223.
6. Baker M. In Other Words: A Coursebook of Translation. – London; New York Routledge, 1992. – 304 p.
7. Bassnett S. Translation studies, London, revised ed. – London and New York, 1991. – 192 p.
8. Nida E. A., Taber C. R. The Theory and Practice of Translation. – Leiden: E.J. Brill, 1969. – P. 14.

9. Schultze B. Highways, byways, and blind alleys in translating drama: historical and systematic aspects of a cultural technique // *Translating literatures, translating cultures. New vistas and approaches in Literary studies*. Ed. by K. Mueller-Vollmer and Michael Irmscher. – Berlin, 1998. – S. 177–196.

УДК 81'373:811.111

Т. В. Смірнова,

Національний авіаційний університет, м. Київ

ТЕРМІНОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ ПЕРЕКЛАДУ НА ПРИКЛАДІ ФАХОВОЇ МОВИ ТРАНСПОРТУ

Термінологічні проблеми перекладу на прикладі фахової мови транспорту. Смірнова. У статті розглянуто способи перекладу термінів фахової мови транспорту та виокремлено проблемні ділянки. Проаналізовано транспортні термінологічні утворення англійської мови та їх еквіваленти українською. Окреслено найбільш застосовувані лексико-семантичні та лексико-граматичні трансформаційні способи передачі значень термінологічних одиниць українською мовою.

Ключові слова: термін, фахова мова транспорту, лексико-семантичні та лексико-граматичні прийоми перекладу.

Терминологические проблемы перевода на примере профессионального языка транспорта. Смирнова. В статье рассматриваются способы перевода терминов профессионального языка транспорта и выделяются проблемные участки. Проанализировано транспортные терминологические образования английского языка та их эквиваленты в украинском языке. Описано наиболее употребляемые лексико-семантические и лексико-грамматические трансформационные способы передачи значений терминологических единиц на украинский язык.

Ключевые слова: термин, профессиональный язык транспорта, лексико-семантические и лексико-грамматические приемы перевода.

Terminological problems of rendering professional transport language. Smirnova. The article deals with ways of rendering professional transport language terms and problematic areas were defined. English transport terminological units and their Ukrainian equivalents have been analyzed. The most common lexical-semantic and lexical-grammatical ways of rendering transport terminology into Ukrainian have been described.

Key words: term, professional transport language, lexical-semantic and lexical-grammatical ways of translation.

Оптимізація перекладу термінологічних одиниць фахових мов становить значний інтерес для перекладознавців. Протягом останніх років вітчизняними й зарубіжними лінгвістами активно розробляються питання стандартизації національної термінології, створення термінологічних словників, побудови нових термінів з метою взаєморозуміння між фахівцями відповідних галузей науки. Так, А. С. Д'яков [2], І. В. Корунець [7], І. С. Квітко [4] розглядають теоретичні й практичні аспекти перекладу науково-технічних текстів, Т. Р. Кияк досліджує явище термінотворення у національних терміносистемах [5], Л. К. Латишев [8], В. Н. Комісаров [6] висвітлюють поняття еквівалентності фахового перекладу і способи її досягнення.

Значний інтерес до проблеми адекватного перекладу фахових текстів зумовлюється як інтра-, так і екстралінгвістичними чинниками. З одного боку, процеси глобалізації суспільства, інтенсивний розвиток науки, поява нових напрямків наукових досліджень викликали так звані «термінологічний вибух», який реалізується у значній кількості фахових мов та підмов. З іншого боку, фахова лексика порівняно із загальноживаною має наразі більш високу питому вагу у словниковому складі національних мов.

Звідси, **актуальність** статті обумовлюється необхідністю вивчення проблем перекладу фахової термінології. Проблема визначення особливостей перекладу на прикладі англомовних транспортних текстів залишається частково вирішеною, оскільки мова є динамічною, а тому транспортна терміносистема постійно поповнюється новими термінами, що можуть викликати труднощі для розуміння та перекладу навіть для фахівців цієї галузі.

Стаття присвячена аналізу фахової мови транспорту, з'ясуванню значень термінів, притаманних цій галузі та особливостям їх перекладу.

Ми ставимо за мету з'ясувати значення понять «фахова мова транспорту» та проаналізувати транспортні термінологічні утворення англійської мови та їх еквіваленти в українській з метою з'ясування проблем відтворення значень термінів фахової мови транспорту.

Результати статті можна застосовувати для розв'язання практичних проблем, пов'язаних з англо-українським перекладом, зокрема з перекладом галузевої термінології. Також вони можуть послужити матеріалом для вивчення на заняттях з практики перекладу англійської транспортної термінології та галузевої літератури.

Фахова мова – це спеціальна мова, яка характерна для певної галузі знань чи сфери діяльності. У зв'язку з розвитком суспільства, науки і техніки та процесами глобалізації виникає потреба у створенні спеціальної лексики та нових термінологічних утворень, які можна покласти в основу нових фахових мов.

Крім терміну «фахова мова» у лінгвістиці широко використовуються такі позначення як «мова для спеціальних цілей», «підмова», «субмова» та ін. У англомовній лінгвістичній традиції для позначення фахово-маркованої лексики часто вживається термін *language for special purposes*, тобто «мова для спеціальних цілей» або «спеціальна мова». В українському перекладознавстві на даному етапі розвитку все частіше застосовується термін «фахова мова», однак «мова для спеціальних цілей» теж використовується.

Німецький лінгвіст Лотар Хоффман визначає фахову мову як «сукупність всіх мовних засобів, які використовуються в спеціально окресленій комунікативній сфері з метою досягнення розуміння між всіма фахівцями певної галузі» [1]. Але, як слушно зазначає Т. Р. Кияк: «До цієї дефініції варто додати ще й той факт, що функціонування певної мови забезпечується винятково чітко встановленою термінологією» [5, с. 203]. Фахова мова – це засіб обміну інформацією, знаннями та досвідом між фахівцями у певній професійній сфері.

Функціонування будь-якої фахової мови забезпечується чітко визначеною термінологією. Однак, крім термінів словниковий склад транспортних текстів включає вузькогалузеві лексеми, міжгалузеві наукові терміни, професіоналізми, номенклатурні назви, професійний жаргон і загальноживані лексеми.

Фахова мова транспорту як спеціальна мова, що обслуговує транспортну галузь, відрізняється від загальноживаної, насамперед, наявністю власної термінологічної системи. Фахова мова будується на основі загальноживаної й знахо-